

ВОЛИНСЬКИЙ ОЛЕСЬК: ЕТИМОЛОГІЯ НАЗВИ ТА ЧАС ЗАСНУВАННЯ

МИЦЬКО І.

м. Львів

У Любомльському районі Волинської області є давнє поселення Олеськ. Проведене дослідження дозволяє висловити гіпотезу про пов'язаність його назви із князем Олегом (†943). Для цього зазінаємося з історію «тезок» цього села на терені українського Підгір'я.

Приплісеське Олесько

Розташоване воно на давній межі Волині та Галичини, в сучасному Буському районі Львівської області.

Найдавнішу документальну згадку про цей город містить грамота 1366 року. В ній йдеться про передачу Oleszka польському королеві Казимежові IV¹. Протягом віків топонім майже не зазнав змін: Oleszko (1390)², Oleszcz (1400)³, Alesko (1432)⁴, in districtum Olescensis (1439)⁵, Oleszko (1469)⁶, Olyesko (1515)⁷, Oliesko (1578)⁸.

Походить він «від давньоруського імені Олег (зі скандинавського го Helgi)... Олежско > Олеско»⁹. Тобто, це поселення заснував або на володів якийсь Олег. Таке язичницьке ім'я у нас носили лише князі, і то не дуже часто. Так, до кінця XV ст. знаємо лише про 15 таких правителів на теренах України, Білорусі та Росії¹⁰. Є серйозні підстави пов'язати назву топоніму із особою званого з літописної традиції князя Олега.

¹Czuczynski A. Traktat ksiązat litewskich z Kazimirzem W. z r.1366 // Kwartalnik historyczny. – Lwów, 1890 – Roczn.4. – Zesz.3. – S.514.

²Akta grodzkie i ziemskie. – Lwów, 1872. – T.3. – S.86.

³Wyzniany. R. 1400 // Dodatek tygodniowy do "Gazety Lwowskiej". – N27. – S.108.

⁴Matricularum Regni Poloniae Summaria. – Varsoviae, 1915. – Pars.4. – Vol.3. – P.386.

⁵Akta. – 1883. – T.9. – S.54.

⁶Zródła dziejowe. – N.18 – Cz.1. – Warszawa, 1902. – S.65 другого rachunku

⁷Ibidem. – S.157.

⁸Ibidem – S.63.

⁹Хулаш М. І. Українські карпатські та прикарпатські назви населених пунктів – Київ, 1995. – С.145.

¹⁰Войтович Л. Княжа доба на Русі: портрети еліти. – Біла Церква, 2006. – С.748.

Як останньо встановлено, був він батьком св.Ольги, яка народилась у сусідньому із Олеськом Пліснеську¹¹ (тепер с. Підгірці Бродівського району Львівської області). Олег доводився онуком данському правителю Гельги, котрий наприкінці IX в. емігрував на Полаб'є¹².

Правдоподібно, як і інші данські вікінги, він приплив на наші землі по Віслі і Західному Бугу (відомий «шлях із варяг в греки» використовували нормани зі Швеції та Норвегії). Одружившись на доньці володаря Будимира, Олег отримав від нього землі сучасного українського Підгір'я зі столицею у Пліснеську. У ті часи він був найбільшим городом Слов'янщини, важливим пунктом трансконтинентального тракту, який простягався зі Сходу через Київ та Краків до Праги. Значна частина цього шляху проходила по річках. З Олеська бере свій початок р. Стрипа (яка називається тут Ліберцею), що згодом впадає у р.Прип'ять, яка, в свою чергу, вливається у Дніпро.

Виявлена археологами кераміка IX – X ст. засвідчує проживання у Пліснеську переселенців із Полаб'я. Представники одного з тамтешніх племен – плісняни – і дали назву поселенню. На батьківщині ці західні слов'яни жили при одноіменних місті та річці¹³.

Згодом Олег перебрався до Києва, де співправив зі своїм зятем Ігорем.

Після їхнього спільного невдалого походу на Константинополь, зі своїм загоном Олег вдерся на терени Перської держави, де у прикаспійському м. Берді 943 р. і загинув.

Бурхливе, насичене подіями життя цього вікінга спровокувало створення про нього, говорячи сьогодишньою термінологією, епічного бестселера.

¹¹Мицько І. Пліснеськ – батьківщина княгині Ольги // Конференція «Ольжині читання». Пліснеськ. 10 жовтня 2005 року. – [Львів, 2006]. – С.61-81; Його ж. Родовід княгині Ольги за сиропейським епосом // Другі «Ольжині читання». Пліснеськ – Львів. 14-15 червня 2007 року. – Львів, 2007. – С.18-34; Його ж. Свята Ольга в епосі України // Треті «Ольжині читання». Пліснеськ. 31 травня 2008 року. – Львів, 2009. – С.27-39; Його ж. Пліснеський сюжет «Слова о полку Ігореві» // Четверті «Ольжині читання». Пліснеськ. 16 травня 2009 року. – Львів, 2010. – С.26-34; Його ж. До історії поширення у Європі переказів про княгиню Ольгу // П'яті «Ольжині читання». Пліснеськ 7 травня 2010 року. – Львів, Броди. 2011. – С.3-12.

¹²Найновіші дані про князя Олега див.: Мыцько И.З. Датское происхождение князя Олега// <http://conference.dansk.ru/content/view/28/39/>

¹³Wądzki A. Plisni // Słownik starożytności słowiańskich. – 1979. – Т. 4. – С. 149; Ejsudem. Plisnia // Słownik – 1979. – Т. 4. – С. 149 – 150.

Оповідями про його військові подвиги захоплювалась століттями вся Європа. Реальний Гельгі став у східнослов'янському епосі прототипом для таких героїв, як Ілля Муромець та Вольга Всеславич. У Західній Європі він відомий як Ож'є Данець та Гольгер Данске, руський князь Елігас, грецький ярл Іліас (Eligas; Elias; Elyas; Ilias; Der König Eligas von Rüssen). Окрім того, окремі епізоди, сюжетні лінії, імена його епосу закорінилися у фольклорі народів нашого континенту, від Норвегії і до Середземномор'я.

Епос про Олега (і його доньку Ольгу) насамперед культивували варяги. сучасники нашого правителя. Правдоподібно, робили це і його далекі родички, доньки Ярослава Мудрого: дружина французького короля Анрі I Анна, дружина угорського короля Ендре I Анастасія та Єлизавета, кохана жінка норвезького короля Гаральда Сігурдсона (що певний час жив у Києві). Як самі русинки, так і їх західноєвропейські нащадки, в яких вже текла кров загадкового східноєвропейського володаря, напевно популяризували перекази про свого героїчного предка.

Окремі фрагменти біографії нашого Олега використані у французькому епічному циклі, присвяченому Гійомові Оранському. Насамперед, у легендарній «Пісні про Аліскани», укладеній близько 1165 року. В ній йдеться про героя, який при допомозі велета розгромив сарацинів при замкові Aleschans / Aliscans¹⁴. Дуже правдоподібно, що цей, так і не атрибутований дослідниками населений пункт, є нашим Олеськом. Крім співзвучності назв, аргументом на користь такого припущення може бути наступне. Існує биліна про Іллю Муромця і велета Святогора¹⁵. Не виключено, що прізвисько останнього походило від давнього поганського святилища на Білій Горі, яка стоїть на межі земель Олеська та Пліснеська¹⁶.

Вочевидь, Олесько посередньо згадане і в биліні про бунт Іллі Муромця проти князя Володимира. Одного разу богатир прийшов на банкет до київського правителя. Його не впізнали і посадили поміж незначних гостей, при дверях. Ображений, Ілля Муромець назвався Нікітою Заолешаніном¹⁷, спровокував конфлікт та побив насланих проти нього Володимиром богатирів.

¹⁴<http://www.chanson-de-geste.com/aliscans.htm>

¹⁵Ірушевський М. Історія української літератури. – Київ, 1994. – Т.4. – Кн 1. – 195-197.

¹⁶Від назви сакрального поганського осередку Біла Гора згодом виникли такі топоніми Під-гірці та За-гірці.

¹⁷Былины. – Ленинград, 1986. – С.101-103.

На думку російських дослідників, «прізвище «залешане» зустрічається в других былинах применительно к богатырям-мужикам; возможно, происходит от Залесской (т. е. Ростово-Суздальской) земли»¹⁸. Однак це не пояснює, чому у всіх записах згаданої биліни прізвисько звучить як «Заолешанін», а не «Залешанін».

Можна запропонувати інше тлумачення. У псевдонімі, як воно ведеться, герой натякає на певні сторінки своєї біографії. Іменем Нікіта, яке грецькою означає «переможець», Ілля, напевно, хотів підкреслити свою богатырськість. «Заолешанін», трансформоване в російському середовищі «З Олеска», мало вказувати на його походження з Олеська, або про його ж перемогу при цьому городі (згадку про яку зберіг французький епос).

Але вернімося до галицьких топонімів. Можливо, деякі з них походять від первісного Олесько. Проте потрібно взяти до уваги наступне. У пізніші часи схожі топоніми могли виводитись від чоловічих імен Олександр та Олексій, які мають спільні народні форми Олеш/Олешко, Олехно¹⁹: Олеш (1378)²⁰, Олешко (1368, 1386)²¹, Олешиньски (1394)²² Oleszcone /Oleschko (1388)²³, Oleszko (1443)²⁴; Олехно (1342, 1347, 1388)²⁵, Олехнович (1347, 1359)²⁶, Olechno / Olyechno (1508²⁷, 1564²⁸, 1578²⁹).

В основі таких топонімів могли лежати і жіночі імена Олександра та Олена³⁰ (носії останнього іноді уживали ще і друге ім'я Ольга) та власне Ольга³¹ (Вольга, Гольга). Останнє на Галичині і Волині поза князівським

¹⁸ Там само. – С. 506.

¹⁹ Словник староукраїнської мови XIV – XV ст. – Київ, 1978. – Т. 2. – С. 8

²⁰ Грамоти XIV ст. / Упорядник М. Пещак. – Київ, 1974. – С. 58.

²¹ Там само. – С. 42, 69.

²² Там само. – С. 125.

²³ Zbiór dokumentów małopolskich // Wyd. S. Kuras i I. Sułkowska-Kuras. – Wrocław, 1969. – Cz. 4. – S. 234, 236.

²⁴ Akta. – 1889. – Т. 14. – С. 104.

²⁵ Грамоти. – С. 24, 25, 26, 97.

²⁶ Там само. – С. 26, 34.

²⁷ Zródła. – С. 111, 116, 119

²⁸ Ibidem. – С. 200

²⁹ Ibidem. – С. 72.

³⁰ Войтович Л. Княжа доба. – С. 749.

³¹ Там само. – С. 749

середовищем почало функціонувати лише з XIX століття³².

Отож, у Жидачівському повіті фіксується *Holieszow* (1515)³³, *Holeszow* (1578)³⁴, у Галицькому повіті – також *Holeszow* (1578)³⁵, а біля Тлумача *Olesze* (1578)³⁶, у Коломийському повіті *Oleszkow* (1579)³⁷. Без спеціальних досліджень важко встановити, яких з цих сіл стосуються топоніми: в Галицькому повіті *Olesche / Olesze* (1438-1445)³⁸, біля Тереховлі *bonis Oleszko* (1469)³⁹, приналежний урядовцям Галича *Oleschow* (1469)⁴⁰, власність Петра Бучацького *Alesche* (1469)⁴¹ та зафіксовані 1515 р. у Галицькій землі *Holoszkow* та *Holyesze*⁴².

Схожі назви надibuємо і на Поділлі: одночасно у 1469 р. *Olechow*⁴³, *Oleszkowcze*⁴⁴ та *Oleszkowicze*⁴⁵; *Oloszkow* (1474)⁴⁶ та *Krnicza Olyessa* (1535) біля Жванця⁴⁷. Остання назва цікава, бо зі св. Ольгою/Оленою в східнослов'янських епосах пов'язані «вода Єлена», «джерело Єлени», «Ольжин ключ»⁴⁸.

³²Мені вдалося віднайти лише згадку про селянку *Olesza* з 1458 р. (Akta. – 1889. – Т.12. – S.437), з не дуже зрозумілою етимологією імені.

³³*Zródła*. – S.164. Згодом воно було прилучене до Жидачівського повіту.

³⁴*Zródła*. – S.78.

³⁵*Ibidem*. – S.86.

³⁶*Ibidem*. – S.95.

³⁷*Ibidem*. – S.102.

³⁸Akta. – 1889 – Т.12. – S.49, 96, 133, 188.

³⁹*Zródła*. – S.37 другого рахунку.

⁴⁰*Ibidem*. – S.41 другого рахунку.

⁴¹*Ibidem*. – S.38 другого рахунку.

⁴²*Ibidem*. – S.170, 171.

⁴³*Ibidem*. – S.56 другого рахунку.

⁴⁴*Ibidem*. – S.58 другого рахунку.

⁴⁵*Ibidem*. – S.58 другого рахунку.

⁴⁶*Matricularum*. – 1905. – Pars.I. – P.60.

⁴⁷*Ibidem*. – 1915. – Pars.4. – Vol.3. – P.327.

⁴⁸Мицько І. Плісеський сюжет. – С.29-31.

Белзьке Олесько

Значно менше таких назв на Белщині. 31 грудня 1388 року Павел з Родзанова отримав там у володіння низку сіл, і серед них Olesko..., Wolhovo, Zemno⁴⁹. Перший з топонімів більше не згадується у документах. Можливо, він ідентичний із розташованим біля Любачева с. Olesice (1531)⁵⁰/ Oleszyce (1578)⁵¹.

Натомість тут є два села з унікальним для давніх Галичини та Волині назвами, які утворились від жіночого імені Ольга. Згаданий у списку 1531 р.⁵² Olhow ідентичний з Hulhow-им списку 1578 р.⁵³, бо вони розташовані серед тих самих сіл. Його сполонізована назва звучить як Ulhówek/Ульгувек. Тепер це село Томашівського повіту Люблінського воєводства Польської Республіки.

Натомість не вдалось ідентифікувати згаданий лише в 1531 та 1532 рр. Volhow⁵⁴, який мав костел, і до парафії якого відносились села, розташовані на захід і південний захід від Варяжа.

Загалом же це район давньої норманської та київської колонізації. Насамперед про це говорить назва с.Варяж з його давнім с.Городищем. Їхнім сусідом є с. Rusyn (1531)⁵⁵. На думку Юрія Диви, схожі за топонімом населені пункти Русів та Русовичі (біля Будятич, місця народження св. Володимира), «отримали свою назву від варяго-руських поселенців, спrowadжених київською адміністрацією на підконтрольну територію, для охорони маєностей»⁵⁶.

⁴⁹Zbiór. – Wrocław, 1969. – Cz. 4. – S.235, 236. Останній топонім цікавий тим, що повторює назву розташованого відносно недалеко від нього с.Зимно / Земно з відомим Зимненським монастирем.

⁵⁰Zródła. – S.249.

⁵¹Ibidem. – S.210.

⁵²Ibidem. – S.244.

⁵³Ibidem. – S.206.

⁵⁴Ibidem. – S.243. Ольговом у 1532 р. володів Анджей Ніщинський (Niszczynski Andrzej // Polski słownik biograficzny. – 1977. – T.22. – S.135). Не ідентичний із Городищем Варязьким, бо поно також згадане 1531 року.

⁵⁵Zródła. – S.243.

⁵⁶Дива Ю. Літописне Будятино (про місце народження Володимира Святославовича та розташування найдавнішої церкви Пресвятої Богородиці) //П'яті «Ольжині читання». Пліснеськ. 7 травня 2010 року. – Львів, Броди, 2001. – С.25.

В свою чергу південним сусідом Русина є с.Перемисловичі (Przemisłow 1531)⁵⁷, назва якого, можливо, походить від роду Перемислідів, предк св.Ольги. А від імені її діда по матері – Будимира – могло походити назв сусіднього з ним с.Будинина (Budynyn, 1531)⁵⁸. А Маличі (Malice, 1531)⁵⁹ і Белщині міг заснувати Мал Любечанин, дід князя Володимира Святослав вича. Та й с. Будятичі, місце народження останнього, розташоване за 45 км на північний схід від Варяжа⁶⁰.

Любомльське Олесько

Найдавніші задокументовані на сьогодні повідомлення в літературі про це Oliesko/ Olesko походять з 1453⁶¹ та 1462 років⁶². Не маючи доступу до їх першоджерел, важко сказати, кому воно тоді належало. Принаймні, у XVI ст. частина маєтності залишалась у приватних власників, інша стала королівщиною і увійшла до Любомльського староства. Можливо, це відбулось за старости Яна з Тенчина. Принаймні, його вдова Катерина Ласка судилася за село у 1543-1544 роках⁶³. Наступний староста Станіслав Мацейовський (†1563) отримав частину села в 1558 р.⁶⁴ і його вдова дітьми володіла нею принаймні ще в 1564 р.⁶⁵, разом з якимись Волковиським та Василем Богушевичем Олеським⁶⁶.

⁵⁷Zródła. – S.243

⁵⁸Ibidem. – S.243

⁵⁹Ibidem. – S.242

⁶⁰Диба Ю. Літописне Будятино. – С.23-27.

⁶¹Czamecki W. Rozwój sieci osadniczej Ziemi Chełmskiej w latach 1451 – 1510 // Rocznik chełmski. – Chełm, 1999. – N.5. – S.50. Висловлюю подяку Олександрові Остапокуві за вказівку на цю публікацію.

⁶²Kołaczk M. Obraz gospodarki chłopskiej na obszarze ziemi Chełmskiej w swietle sredniowiecznych ksiąg sądowych // До джерел. Збірник наукових праць на пошану Олега Кулчинського з нагоди його 70-річчя. – Київ, Львів, 2004. – Т.2. – С.138. З посиланням на: APL. – Księgi ziemskie chełmskie. – N2. – Zapisy. – Kartka 264.

⁶³Matricularum. – 1915. – Pars.4. – Vol.3. – P.201, 214.

⁶⁴Uruski W. Rodzina. – Warszawa, 1913. – Т.10. – S.90.

⁶⁵Zródła. – S.188; Архив Юго-Западной России. – Киев. 1890. – Ч.7. – Т.2. – С.361.

⁶⁶У 1569 р. згадується зем'янин Холмського повіту Василь Богушевич Олеський (Володимирський городський суд. Подокументальні описи актових книг/ Укладач описів Г.Сергійчук. – Київ, 2002. – С.151, 155).

Є можливість дещо зістарити метрику цього села. У певному документі 1427 р. згадується боярин зі Львівщини *Cossarzin de Olesko*⁶⁷. Свого часу я ідентифікував його мастність як існуючий і у наш час Голешів (*Holeszow/Oleszow*)⁶⁸. Підставою для такого твердження стали: схожість топонімів, розташування коло Голешова с.Козарів, унікальність для Галичини як назви цього поселення, так і антропоніма власника. Однак, як з'ясувалось, ще в 1419 р. король Ягайло записав на *Oleszowie* і на *Kosarynie* певну суму жидачівському старості Ленькові Зарубичеві⁶⁹, тобто на той час села вже не належали Козаринові⁷⁰.

Не могло в документі 1427 р. йтись і про приплісеське Олесько, яким до кінця XV ст. володіли або королі, або литовські князі. Від 1393 р. там розміщалась резиденція сестри Вітовта Рингала († перед жовтнем 1429 р⁷¹). Від 1437 р. (1432?) старостою був Ян Сенінський († перед 1477)⁷².

Не вдалось виявити слідів перебування Козарина на Белщині і тим самим пов'язати з ним тамтешнє Олесько.

Згаданий боярин перебрався з Галичини на Волинь, де став відомим місцевим діячем⁷³. Під 1458 р.⁷⁴ є згадка про те, що він раніше записав як доживоття своїй дружині 100 гривень на половинах Олеська та Горок, які дозволив після її смерті віддати князям Чорторійським⁷⁵. Щодо першого з сіл, то про його передачу не вдалось виявити жодних свідчень.

⁶⁷Однороженко О. Родова геральдика Руського Королівства та руських земель Корони Польської XIV – XVI ст. – Харків, 2009. – С.156..

⁶⁸Другі «Ольжині читання». Плісеськ – Львів. 14 – 15 червня 2007 року. – Львів, 2007. – С.82.

⁶⁹Radziwiński Z.L. Monografia xx. Sanguszków. – Lwow, 1906. – Т.1. – С.26.

⁷⁰Козарі раніше могли належати цьому бояринові чи його родині.

⁷¹Заяць О. Князівна Рингала – власниця Олеська // Треті «Ольжині читання». Плісеськ. 31 травня 2008 року. – Львів, 2009. – С.71-72.

⁷²Гудима Ю. До питання про Олеську волость у XIV-XVI ст. // Другі «Ольжині читання» Плісеськ – Львів. 14 – 15 червня 2007 року. – Львів, 2007. – С.80.

⁷³Не виключено, що він є героєм білїни про Казарина «из Волянца Галичья», який визволив сестру з татарського полону (Миллер Вс.Ф. К былине о Козарине // Этнографическое обозрение. – Москва, 1909. – Кн.78. – С.49-77; Грушевський М. Історія української літератури. – Київ 1994. – Т.4. – Кн.1. – С.148-150).

⁷⁴Niesiecki K. Herbarz Polski. – Lipsk, 1841. – Т.6. – С.550.

⁷⁵Архив Юго-Западной России. – Киев, 1907. – Ч.8. – Т.4. – С.28. Олена Біркліна вказала мет місце розташування цього села, яке лежить на двох берегах Прип'яті.

А розгашованими на півночі Волині Горками Чорторийські володіли принаймні ще у XVI столітті⁷⁶. Якщо з'ясується, що у згаданих документах з Холмського земського суду за 1453 та 1462 рр. власником виступає дружина Козарина Резановича, то тоді можна буде говорити про 1427 р. як найдавнішу згадку про любомльський Олесек.

Походження його назви тлумачать три місцеві відантропонімічні легенди. В одній «розповідається про Олеся, який підняв народ на повстання проти тутешнього пана. В честь ватажка і назвали люди своє село Олеском»⁷⁷. В другій йдеться про те, як донька старійшини села Олеся завела ворогів у непрохідні болота і з ними загинула⁷⁸. Попри певне літературне нашарування (повторення подвигу Івана Сусаніна), тут, вочевидь, зберігся в переробленому вигляді сюжет із епосу, пов'язаного з княгинею Ольгою. Його героїня задля врятування міста (батькового) мужньо тримала оборону чи одружувалася з предводителем нападників⁷⁹.

Цікаві сюжетні елементи містить третя народна традиція. Про неї є лише коротке анонімне повідомлення на сайті райради, на жаль, без посилань. Отож, говориться про «урочище «Городище», в якому за сільськими переказами перебувала одна з частин київської дружини під керівництвом княжича Олеся»⁸⁰. Те, що тут не згадується Олег Віщий чи деревлянський князь Олег може говорити про оригінальність передання і його нелітературне походження, із прадавніх переказів. Цікаво, що вислів «київський княжич воїн» відбиває статус Олега у Києві. Він був, за арабською термінологією, субанджем, заступником основного володаря (Ігоря) у військових справах⁸¹.

⁷⁶Ще в 1546 р. Горками володів Олександр Чорторийський (Археологический сборник документов, относящихся к истории Северо-Западной Руси. – Вильна, 1867. – Т.1. – С.69, 71; Wolff J. Kniaziowie litewsko-ruscy od konca XIV wieku. – Warszawa, 1895. – S.23, 26)

⁷⁷Солодуха О. Легенда про село Олесек // Радянське життя. – Любомль. – 1987. – №1. Цю публікації мені надав Олександр Осташок.

⁷⁸Солодуха О. Легенда. – №1-2.

⁷⁹Мицько І. Пліснесек. – С.68-71; Його ж. Свята. – С.7-34. Його ж. До історії. – С.6.

⁸⁰Історія міста, селища та сіл Любомльського району <http://lbmrada.lt.ukrtel.net/1.html>

⁸¹Крюков В. Чи знали арабські автори IX – X століть про Карпати і карпатських слов'ян // Україна в минулому. – Київ, Львів, 1993. – Вип.4. – С.13.

Таким чином, у другій та третій легендах, правдоподібно, збереглись друзки епосу про князя Олега та його доньку, княгиню Ольгу. А це може означати наступне, або село засноване самим князем, або людьми з-над Ліберці.

У всі часи переселенці на нові місця часто переносили деякі назви своєї батьківщини. У нашому випадку це, можливо, проявилось не тільки у топонімі волинського поселення, але і граничного з ним с. Перевали (Przewaly), яке могло бути скороченим варіантом назви с. Переволочної, важливого пункту в околицях приплісеського городу. Олена Бірюліна звернула мою увагу на річку Плиску, яка протікає недалеко від любомльського Олеська⁸², вливаючись згодом у р. Прип'ять. Цей гідронім міг виникнути під впливом племінної назви засновників Плісеська.

Остаточно підвердити гіпотезу про заснування волинського Олеська князем Олегом чи переселенцями з його маєтності можуть дослідження місцевого фольклору. Але особливо серйозним аргументом було б виявлення археологами поселення X ст., з матеріалами, ідентичними тим, які знайшли в Плісеську, першій столиці цього правителя.

⁸²Словник гідронімів України. – Київ, 1979. – С.429.

НАУКОВО-ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЗБІРНИК ЛДІКЗ

СТАРИЙ ЛУЦЬК

ВИДАВНИЦТВО

ТЕРЕН

ЛУЦЬК 2012